Рідний краю! Чи забуду
Я святі слова оці.
Ні, тебе кохати буду
І в терновому вінці.

В твоїм світлі, як у раю,
З твоїх джерел щастя п’ю;
Тільки гірко, як згадаю
Сумну доленьку твою.

А то — миле все здається,
Все хотів би обійнять,
Слізка втіхи нишком ллється,
Струни весело дзвенять.

Що ж так скупо блима сонце,
Мов сліпе, над краєм сим?
Усміхнись нам крізь віконце,
Дай тепла побільше всім!